

komme, naar den Ene ifølge Loven har sat sit Stempel paa et Dokument og sagt, at det er lovligt, medens en anden Embedsmand, som kommer efter ham, siger til Den, der i Genhold til den Førstes Erklæring har oprettet Dokumentet: Du har besveget Statskassen, og Du skal betale Mulk. Jeg vil henstille til den høitærede Minister, om der ikke paa en eller anden Maade kunde raades Bod derpaa. Det forekommer mig, som sagt, at være moralsk uret; men lovsfridigt har jeg ikke vovet at kalde det, skjøndt det forekommer mig at være det.

Ischærning: Naar jeg tager det foreliggende Lovforslag for mig, maa jeg erkjende, at de fleste af Anmærkningerne og især, forekommer det mig, de, der vedrøre Indenrigsministeriets Budget, ere bearbejdede med større Omhu og Fuldstændighed end sædvanligt, og navnlig end sidste Gang, saa at de Klager, som da fremkom over Mangel paa Fuldstændighed, vel tør anses for i det Væsentlige at være rettede. Derimod forekommer det mig, at der endnu savnes et Fremskridt, som jævnlig fra min Side og flere Andres er paapeget, det nemlig, at der ved Siden af Loven, som paragrafvis under den vedkommende Ministers Ansvarlighed begjæres, hvad hvert Ministerium skal have, kommer til at foreligge en statistisk Oversigt, som samlet viser Anvendelses-Genstandene, som viser, hvad der i det Hele bliver brugt, saasom til Embedsmænd og deres Lønninger, til Bygninger, til Veivæsenet osv. Det er et Duffe, som bestandig har været hitted, og saalænge det ikke er fyldestgjort, vil man ikke faae den Art af hurtig Oversigt over de finansielle Forhold, som er saa saare væsentlig for at see, hvorvidt det f. Ex. er nødvendigt i en eller anden Green af Statsfyrelsen at formindste Udgiften. Det gaaer med Finantsforvaltningen i Staten som med den enkelte Mandes Huusholdning. Han synes ofte, at enhver enkelt Udgift ikke er urimelig, men samler han de eensartede Udgifter, saa seer han, at Beløbet ligeoverfor hans Indtægter er for stort, og at det maa formindstes. Visse Arter Udgifter paa Finantsloven ere Klar for Klar komne langt ud over de Forhold, hvori de burde

staae til vor Fornødenhed og vore finansielle Kræfter, men først naar vi ere komne til at overse de ligeartede, men nu spredte Udgifter som et Hele, kan det for den Enkelte nytte at arbejde ind paa dette Gebeet; han vilde, om han begyndte at tage fat paa en eller anden Green, ikke blive fulgt og faae den Understøttelse, som er fornøden for at kunne arbejde videre.

Der har været hitted det Duffe, at man nu skulde bringe vor finansielle Stilling i det Hele taget paa Bane, men jeg troer, at den ærede Konseilspræsident har Ret, naar han siger, at det ikke er Statens, ikke Monarkiets, ikke Danmark = Slesvigs finansielle Stilling, som her foreligger og skal behandles, eller som med Nytte her kunde bringes paa Bane, men at det er Kongerigets finansielle Stilling. Men der er ved Siden af blevet bemærket, at § 6 indeholder en Bestemmelse, som man troer ikke i dette Dieblif vil eller kan gjøre Fyldest; deri troer jeg imidlertid, at man har megen Ret; jeg troer at kunne sige det paa dette Sted, thi det er just Grændsen, der er imellem, hvad der er Kongerigets og Monarkiets. Er der noget Dieblif, hvor vi bør holde fast paa Udtrykket i § 6, der er kommet til os fra Regjeringen, saa er det i dette Dieblif, thi dette Udtryk indeholder en Ret til at kræve en Deeltagelse for os i Fællesudgifterne, som vi ikke nu skulle opgive, som vi vel kunne komme til altfor tidligt at opgive, men som vi ikke i dette Dieblif selv skulle give Slip paa, og det saameget mindre, naar Regjeringen kommer til os og siger, at Forholdet bestaaer i sin fulde Magt som hidtilbage. At forandre Udtryk af den Art, der have mere end et finansielt Omraade, og træde over paa det politiske Gebeet, er en stor Feil; thi det, som er og har været, har allerede derved, at det har været og er, en Magt, og den skal man ikke give ud af sin Haand. Det Nye, om det er bedre end det Ældre, er i Overgangsdiebliffet slettere end det Ældre for den øieblikkelige Brug. Der har været spurgt og er blevet svaret, angaaende Begrænsningen af Beskatningsretten mellem Kongeriget og Monarkiet. Svaret forekommer mig neppe ganske tilstrækkeligt, skjøndt jeg indrømmer, at det indeholder det Væsentlige. Jeg troer, at